

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **T. P.**, narozený X, občan Ukrajiny
trvale bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2019, č. j. CPR-29814-6/ČJ-2019-930310-V243,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanou dne 30. 9. 2019 domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2019, č. j. CPR-29814-6/ČJ-2019-930310-V243 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále „správní orgán I. stupně“), ze dne 8. 7. 2019, č. j. KRPS-126194-28/ČJ-2019-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 16/2019 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců od okamžiku, kdy pozbyde oprávnění k pobytu na území ČR, přičemž doba k vycestování mu byla určena v délce 15 dnů od

právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce v podané žalobě předně v obecné rovině namítal, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností, čímž měl porušit § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Poukázal na povinnost správního orgánu dle § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, přičemž v projednávané věci správní orgán dle názoru žalobce zjišťoval pouze skutečnosti v neprospěch žalobce, nikoliv v jeho prospěch. Správní orgán rovněž porušil § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce. Žalobce má dále za to, že žalovaná se nesprávně vypořádala s odvolacími námitkami.
3. V souvislosti s uvedenými zásadami žalobce namítal nepřiměřenost uloženého opatření, a to ve vztahu k jeho formě i délce. Uložené opatření podle žalobce neodpovídá okolnostem případu, poukázal přitom především na to, že žalobce v řízení plně spolupracoval. Má za to, že správní orgán měl přistoupit na smírné řešení sporu a umožnit žalobci dobrovolně opustit území. Správní orgán měl vzít při hodnocení přiměřenosti do úvahy i následky, které bude mít uložené opatření na život žalobce, předně negativní dopad na možnost cestování po území EU v budoucnu. Namítá, že neměl možnost se náležitě vyjádřit ke všem skutečnostem, a zejména pak k přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, v důsledku čehož správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán měl postupovat v otázce přiměřenosti podle § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Prvostupňové rozhodnutí pak považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť zde správní orgán I. stupně pouze uvádí hlediska nastíněná § 174a zákona o pobytu cizinců, ale možnými důsledky vyhoštění na život žalobce se nikterak nezabývá. Rozhodnutí proto shledává formalistickým. Je toho názoru, že odůvodnění otázky přiměřenosti nemůže stát pouze na argumentu, že žalobce má v původní vlasti zázemí a má se kam vrátit. Namítá, že nebylo vzato v úvahu, že žalobce má povolen legální pobyt na území P.. Ztráta možnosti pobývat na území P. je pak nepochybně zásahem do soukromého života žalobce.
4. Žalobce dále namítal otázku samotné účelnosti rozhodnutí, neboť krátce po zahájení řízení opustil území ČR. Považuje proto uložené opatření za nadbytečné, neboť cíle opatření bylo již dosaženo a ochrana zájmů společnosti již uložení správního vyhoštění nevyžaduje, a to navíc za situace, kdy jeho uložení žalobce zatěžuje nad únosnou míru. Upozornil na to, že ačkoliv se po celou dobu řízení zdržuje mimo území ČR, lhůta vyhoštění mu počne běžet až skončením řízení, má proto za to, že žalovaný měl při rozhodnutí o odvolání délku vedeného řízení zohlednit a do přijatého opatření ji promítnout.
5. Ve vztahu k délce uloženého správního vyhoštění dále namítl, že tato nebyla přezkoumatelně zdůvodněna. Poukázal na to, že správní orgán I. stupně pouze konstatoval, že vyhoštění je uloženo při samé spodní hranici. Má za to, že stanovená délka není odůvodněna okolnostmi případu, neboť žalobce pouze několik dní údajně nelegálně pracoval, nemá trestní minulost, nedopustil se žádného přestupku. Uzavřel, že není zřejmé, na základě čeho správní orgán I. stupně uložil správní vyhoštění právě v takové délce.
6. Žalobce rovněž brojí i proti lhůtě poskytnuté k opuštění území, kterou považuje za zcela nedostatečnou a její délku opětovně za nedostatečně zdůvodněnou. Připustil, že vlastní cestovní pas a má dostatek prostředků, aby mohl vycestovat, avšak v poskytnuté 15denní

lhůtě nestačí nejen obstarat jízdenku, ale též vyřídit veškeré náležitosti spojené s odjezdem, tj. ukončit ostatní právní vztahy.

7. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na odůvodnění rozhodnutí prvostupňového. Má za to, že v napadeném rozhodnutí se podrobně k věci vyjádřila, přezkoumatelným způsobem zdůvodnila naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců a vypořádala se rovněž i s otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Neshledala žádné porušení zákonných ustanovení, navrhla proto žalobu zamítnout.
8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl přistižen dne 4. 5. 2019 v rámci pobytové kontroly provedené hlídkou cizinecké policie Krajského ředitelství policie Středočeského kraje na stavbě rodinného domu na adrese X. Žalobce v ušpiněném pracovním oděvu vykonával pomocné stavební práce (řezání a odnos cihel). Na výzvu předložil platný cestovní pas Ukrajiny bez vyznačeného oprávnění k pobytu. Platné povolení, které by jej opravňovalo k výkonu uvedené pracovní činnosti, české či cizí, však nepředložil. Byly pořízeny fotografie žalobce na místě samém i fotografie jeho pasu.
9. Ještě téhož dne bylo se žalobcem zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V rámci svého výslechu žalobce uvedl, že z Ukrajiny přicestoval nejdříve do P., kde žije jeho sestra s manželem a malým dítětem a kde mu manžel sestry našel práci ve V. u společnosti V. S. Z. O.O. za 4 100 zlotých na měsíc. Tam pracoval asi týden na stavbě, ale šéf mu pak nabídl, že mu může zařídit legální práci v České republice, čehož rád využil, protože v P. žije jeho matka, která zde má trvalý pobyt. V P. pracoval na základě biometrického pasu, který předložil při pobytové kontrole. Nemá aktuálně zažádáno o žádné vízum, v žádném státě EU nemá ani vydáno pracovní povolení nebo povolení k pobytu. Žádné kroky k vyřízení pracovního povolení v České republice nečinil, byl ale přesvědčen, že o potřebná povolení se postará jeho šéf, kterého zná jen pod křestním jménem P.. On jej také dovezl z P. do České republiky a zde bydlí u matky a pracuje od 30. 4. 2019, přičemž tu hodlal pracovat po dobu platnosti svého pasu. Pobyt chtěl využít k tomu, že s matkou stráví Velikonoce. S matkou je v kontaktu prakticky každodenně přes Skype či Viber, jinak za ní jezdil 2x do roka a stejně tak ona ho 2x ročně navštěvovala na Ukrajině. Na území ČR nemá vytvořeny žádné vazby, nic zde nevlastní, vyhoštěním by ale došlo k zásahu do jeho soukromého či rodinného života, protože by nemohl navštěvovat matku a sestru. Uvedl rovněž, že mu v případě vycestování nehrozí na Ukrajině žádné nebezpečí. Má finanční prostředky na vycestování, z hlediska zdravotního stavu je v pořádku. Na Ukrajině vlastní rodinný dům, který sám obývá. Je rozveden, jeho bývalá manželka se synem bydlí v K.. V České republice byl jednou pokutován za přestupek, neví ale jistě za co, jinak zde žádné problémy s policií neměl.
10. Ve spise je dále založena dohoda o provedení práce mezi společností V. S. Z. O.O. jako agenturou práce a žalobcem, v níž je pod § 11 dohodnuta odkládací podmínka, že dohoda nabude účinnosti, pokud žalobce získá povolení k dočasnému pobytu a k výkonu práce. Obstarán byl i p. psaný cestovní příkaz ke služební cestě žalobce do České republiky ke společnosti E. C. s.r.o. na dobu od 23. do 30. 4. 2019. Konečně je ve spisu též informace o vyslání žalobce společností V. S. Z. O.O. na základě § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 327/2017 Sb. (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) ke společnosti E. C. s.r.o. do České republiky na dobu od 23. 4. do 23. 7. 2019. Na dokumentu je umístěno podací razítko Úřadu práce ČR ze dne 25. 4. 2019. Úřad práce ČR na dotaz správního orgánu I. stupně dne 6. 5. 2019 sdělil, že žalobce nemá vydáno povolení

k zaměstnání ani není přihlášen žádným zaměstnavatelem. Podkladem rozhodnutí bylo sdělení Vrchního inspektorátu práce ve V., podle nějž společnost V. S. Z. O.O. na jeho 3 písemné žádosti o předložení listin nereagovala, od října 2015 do listopadu 2016 byla (s výjimkou listopadu 2015 a srpna a září 2016) v prodlení s úhradou příspěvků na sociální zabezpečení, její nahlášenou činností bylo zprostředkování práce a nábor pracovníků a nebylo pro ni vydáno žádné povolení k práci cizinců uvedených v žádosti českého Státního úřadu inspekce práce a tyto osoby ani nebyly zaregistrovány pro účely sociálního pojištění (o jaká jména se jednalo ale není ze spisu patrné).

11. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, podle kterého je vycestování žalobce možné, neboť důvody podle § 179 zákona o pobytu cizinců pro nemožnost vycestovat neshledalo. Ve L. oblasti, odkud žalobce pochází, k žádným konfliktům nedochází, jsou zde zajištěny potřebné veřejné služby a fungují zde státní orgány. Překážkou vycestování není ani odloučení od matky žalobce v České republice a od sestry v P.. Z hlediska judikatury Evropského soudu pro lidská práva by takovou překážku mohl tvořit jen dlouhodobý a intenzivní vztah, zpravidla dlouholeté manželství či rodina s dětmi, pokud pro nemožnost integrace členů rodiny v zemi původu nemohou vyhošťovanou osobu následovat. Žalobcovy rodinné vazby však nejsou tak zásadní a ani není vyloučeno, aby matka a sestra žalobce pobýval se žalobcem v zemi původu či jinde, kde může legálně pobývat, ostatně sám uvedl, že jej matka 2x ročně na Ukrajině navštěvuje. Žalobce se bude moci na Ukrajině také uchýlit ke své bývalé manželce a požádat ji případně o pomoc. Po uplynutí doby vyhoštění pak bude moci žalobce opětovně požádat o pobytové oprávnění. Dosavadní necelý měsíc trvající pobyt žalobce na území České republiky nezakládá takový stupeň integrace, který by bránil jeho vycestování v reakci na jeho protiprávní jednání, zejména když je svrchovaným právem České republiky rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků.
12. Dne 29. 5. 2019 byl zástupce žalobce správním orgánem I. stupně vyrozuměn o tom, že shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění bylo ukončeno. Poučil ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě 10 dnů. Na toto vyrozumění však nikterak nereagoval.
13. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 8. 7. 2019 uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie v délce 6 měsíců, přičemž podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně shrnul průběh správního řízení a uvedl podklady, z nichž při svém rozhodnutí vycházel. Dospěl k závěru, že žalobce naplnil podmínky uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť má provedeným dokazováním za prokázané, že byl jako cizinec zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je takové povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Žalobce neměl pracovní povolení v žádném členském státě EU ani pracovní vízum. Cestovní pas jej zde opravňuje pobývat, neumožňuje mu však pracovat. Je tak vyloučeno, aby mohl být vyslán k výkonu práce p. zaměstnavatelem. Dále se zabýval otázkou, zdali by vyhoštění žalobce představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života a dospěl k závěru, že nikoliv. Zohlednil zejména to, že žalobce zde pracuje bez povolení k zaměstnání, čímž porušuje právní předpisy České

republiky, a v minulosti zde navíc spáchal přestupek, takže je ve veřejném zájmu, aby zde nepobýval. Za týdenní pobyt při neznalosti českého jazyka si zde nemohl vytvořit vazby bránící mu v návratu na Ukrajinu. Má zde sice matku, ale na Ukrajině má zázemí, má tam dům i bývalou manželku a syna. S matkou pravidelně komunikuje přes sociální sítě, v čemž bude moci pokračovat, a matka jej bude moci stejně jako doposud jezdit navštěvovat na Ukrajinu. V EU nemá žalobce žádnou osobu, která by na něm byla závislá, ani jiné významné vazby, je zdravý a nic mu nebrání v návratu. Správní orgán I. stupně dále odkázal na závěry závazného stanoviska Ministerstva vnitra s tím, že neshledal důvody, které by vycestování znemožňovaly. Stanovenou dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, odůvodnil jednak zásadním porušením zákona ze strany žalobce, na druhou stranu však jeho jednorázovostí. Horní hranice v trvání 5 let by byla již neadekvátní, za přiměřenou dobu zákazu pobytu považuje dobu 6 měsíců, která je v dolní části rozmezí. Počátek běhu této doby navázal v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na okamžik, kdy žalobce pozbyde oprávnění pobývat na území České republiky, neboť právě od toho okamžiku již žalobce na území pobývat nemůže. Dobu k vycestování v délce 15 dnů považuje za dostatečnou k pořízení jízdenky do domovského státu, zejména když žalobce má platný cestovní doklad, finanční prostředky k vycestování a sám žádný důvod, proč by tato lhůta nebyla adekvátní, neuvádí.

14. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnil vyjma totožných odvolacích námitek jako v žalobě, i námitku nedostatečného a nepřezkoumatelného posouzení otázky možnosti jeho vycestování, a to především ve vztahu k hrozícímu nebezpečí vážné újmy v případě vrácení do země jeho státního občanství, kde probíhá ozbrojený konflikt.
15. S ohledem na obsah odvolací argumentace žalobce požádala žalovaná Ministerstvo vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 23. 5. 2019. Ministr vnitra jej závazným stanoviskem ze dne 27. 8. 2019 potvrdil. Uzavřel, že v současné době neexistují důvody ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, které by znemožňovaly nucené vycestování žalobce do země, jejímž je státním občanem. Odkázal na vydané závazné stanovisko odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, které se bezpečnostní situací na Ukrajině zabývalo a vycházelo přitom z informačního materiálu týkajícího se situace v zemi ze dne 25. 4. 2019, který je ve spise rovněž založen, z něhož vyplývá, že politická a bezpečnostní situace na Ukrajině se obecně stabilizovala, zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve dvou oblastech Ukrajiny. V oblasti, v níž žalobce naposledy žil, probíhá všední život bez vážnějších problémů, potřebné veřejné služby i činnost státních orgánů jsou zajištěny.
16. Zástupce žalobce byl dne 29. 3. 2019 vyrozuměn o doplnění spisového materiálu o stanovisko ministra vnitra včetně podkladů pro jeho vydání a byla mu poskytnuta lhůta 5 dnů pro seznámení se se stanoviskem a vyjádření se k podkladům. Žalobce tohoto práva nevyužil.
17. Žalovaná následně vydala dne 19. 9. 2019 žalobou napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Shledala, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a na základě správných skutkových zjištění podložených dostatečným podkladovým materiálem. K odvolacím námitkám žalobce žalovaná v první řadě uvedla, že v řízení byly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce, ten měl možnost se k nim vyjádřit, ale sám se žádnými důkazními návrhy nepřišel. Skutkový stav tak byl v potřebném rozsahu zjištěn a závěr správního orgánu odpovídajícím způsobem odůvodněn. Je především na žalobci, aby

přesvědčivým způsobem tvrdil okolnosti svědčící v jeho prospěch a případně k nim nabídl důkazy. Vytýkané protiprávní jednání žalobce bylo správně definováno podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo prokázáno, že žalobce byl zaměstnán na území ČR bez povolení k zaměstnání, ačkoliv jeho vydání bylo nutnou podmínkou výkonu práce. Rozhodně není pravdou, že by byl žalobce držitelem p. povolení k pobytu. Neshledala, že by se správní orgán I. stupně otázkou přiměřenosti ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vůbec nezabýval či se kritérii dle § 174a zákona o pobytu cizinců zabýval pouze po formální stránce, a v tomto ohledu se ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně a odkázala přitom zejména na strany 9 a 10 prvostupňového rozhodnutí, kde jsou tyto důvody prezentovány. Zdůraznila zejména, že žalobce za sestrou do P. i matkou do P. jel proto, aby je navštívil, jinak však žije na Ukrajině, kde vlastní dům. Žalobce neprokázal existenci takových vazeb na území České republiky, které by bránily jeho vyhoštění. Do žalobcova soukromého a rodinného života sice zasazeno bude, ne však nepřiměřeně. Ve vztahu k tvrzené nedostatečně posouzené možnosti vycestování žalobce a absenci podkladů žalovaná uzavřela, že správní orgán I. stupně si řádně a v souladu s požadavkem § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal závazné stanovisko odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, na jehož základě rozhodoval a které bylo posléze v odvolacím řízení potvrzeno závazným stanoviskem ministra vnitra. K námitce smírného řešení žalovaná uvedla, že zákon o pobytu cizinců takovou variantu neupravuje. Při zjištění příslušného porušení zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen správní vyhoštění uložit. S ohledem na možnost uložit zákaz pobytu na dobu až 5 let je zřejmé, že správní orgán I. stupně nepřekročil meze správního uvážení, které v této souvislosti má, přičemž též vyložil, že dobu zákazu pobytu v dolní hranici zákonného rozpětí stanovil s ohledem na charakter a délku porušení právních předpisů v situaci, kdy nebylo zjištěno předchozí porušení zákonů České republiky. Zvolenou dobu v trvání 6 měsíců ani žalovaná nepovažuje za nepřiměřenou, postup odpovídá běžné správní praxi. Žalovaná neshledala pochybení ani v době stanovené k opuštění území, neboť její délka nemá sloužit k prodlužování doby pobytu, ale má být stanovena jen v nezbytně nutné délce pro obstarání nezbytných osobních záležitostí. Pokud by se rozhodnutí o vyhoštění stalo nevykonatelným v důsledku podání žaloby, správní orgán stanoví novou dobu k vycestování postupem podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a § 101 písm. c) správního řádu. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 19. 9. 2019.

18. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené a přistoupil k věcnému projednání žaloby. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, neboť účastníci na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů nesdělili, že trvají na konání jednání. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, jelikož soud nepokládal za potřebné provádět důkazy nad rámec toho, co plyne ze správního spisu.
20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do

informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

21. Pokud žalobce v první řadě namítá, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností a nebyly zjišťovány skutečnosti i v jeho prospěch, nelze mu přisvědčit. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgány zajistily pro svá rozhodnutí veškeré potřebné podklady tak, aby byl zjištěn stav věci beze všech pochybností, a to jak ve vztahu k § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, tak i k otázce přiměřenosti daného postupu. Žalobce uplatnil prvou námitku ve velmi obecné rovině, nevymezil, v čem konkrétně spatřuje nedostatek zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů a nenavrhuje žádný důkaz. Správní orgány nejsou povinny z vlastní iniciativy vyhledávat pouze okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, pokud si byl snad žalobce takových skutečností vědom, měl je již v řízení před správním orgánem I. stupně tvrdit. V této souvislosti nutno zmínit, že ani v žalobě však žalobce žádnou takovou konkrétní skutečnost, která měla být v jeho prospěch zjištěna, neuvádí.
22. Žalobce dále v obecné rovině namítal, že správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly tak šetřeny oprávněné zájmy žalobce, a proto má za to, že došlo k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Tuto obecnou námitku dále rozvedl poukazem na nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k formě i délce uloženého opatření. Žalovaný se otázkou přiměřenosti zabýval v napadeném rozhodnutí zejména na stranách 7 a 8, ztotožnil se se závěry správního orgánu I. stupně a vypočetl konkrétní okolnosti, na jejichž základě přiměřenost posuzoval. Pokud žalobce shledává uložení správního vyhoštění nepřiměřeným s argumentací, že se správním orgánem plně spolupracoval, a správní orgán tak měl přistoupit ke smírné variantě řešení věci a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky, nelze mu dát za pravdu. Nutno připomenout, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, zdali cizinci uloží správní vyhoštění či nikoliv. Správní orgán tak postupoval správně, pokud žalobci správní vyhoštění uložil. Skutečnost, že žalobce se správním orgánem spolupracoval, tak nemůže mít za následek jiný postup ve věci, neboť jak z uvedeného plyne, správnímu orgánu za daných okolností (tedy za situace, kdy žalobce naplnil předpoklady citovaného ustanovení) nezbylo než žalobci správní vyhoštění uložit. K tomu soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na rozsudek ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011-80, či rozsudek ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, č. 3713/2018 Sb. NSS.
23. Žalobci rovněž nelze přisvědčit, uvádí-li, že uložené správní vyhoštění bylo neúčelné. Zcela opomíná, že správním vyhoštěním bylo postihnuto protiprávní jednání žalobce, kterého se prokazatelně dopustil, a proto bylo na místě správní vyhoštění uložit. Skutečnost, že žalobce území České republiky opustil dobrovolně, nemohla mít na správnost napadeného rozhodnutí vliv. Jak bylo zmíněno již výše, správní orgány nemají možnost volby, zdali správní vyhoštění uloží či nikoliv, proto za splnění zákonem stanovených podmínek ustanovení § 119 odst. 1 mají povinnost správní vyhoštění uložit.
24. S tvrzením žalobce, že neměl prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění, nemůže soud souhlasit. Žalobce se mohl vyjádřit především v rámci svého výslechu dne 4. 5. 2019,

kdy mu byly kladeny konkrétní otázky právě i ve vztahu k namítané nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Nelze opomenout, že žalobce byl rovněž vyrozuměn a poučen o právu vyjádřit se k podkladům podle § 36 správního řádu, a to jak správním orgánem I. stupně, tak žalovaným v odvolacím řízení, avšak ve stanovené lhůtě tak neučinil. Žalobci taktéž nic nebránilo vyjádřit se ke všem rozhodným skutečnostem v průběhu celého správního řízení.

25. Pokud žalobce dále brojí proti napadenému rozhodnutí s tím, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu vyhoštěním do soukromého a rodinného života žalobce a své závěry nedostatečně odůvodnily, neboť nezohlednily konkrétní situaci žalobce, není tato námitka důvodná. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
26. Správní orgány zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce při své výpovědi z relevantních okolností uvedl pouze to, že na území České republiky žije jeho matka a v P. jeho sestra. Současně z jeho výsledku vyplynulo, že jinak žije na Ukrajině, kde má vlastní rodinný dům. S matkou je zvyklý na denní bázi komunikovat přes sociální síť a jinak se jen vzájemně 2x ročně navštěvují. Z tohoto hlediska uložení správního vyhoštění na dobu 6 měsíců zjevně není způsobitelné závažným způsobem narušit jeho dosavadní rodinné vztahy, zejména když jeho matka je schopna a doposud jej i běžně navštěvovala na Ukrajině. Doba vyhoštění ostatně odpovídá obvyklé době pobytu žalobce na Ukrajině mezi jednotlivými návštěvami v České republice. Po uplynutí doby zákazu pobytu žalobci nic nebrání opět matku navštívit v rámci podmínek bezvízového styku s Ukrajinou. Zda bude žalobci znemožněno navštěvovat Ukrajinu, přitom z napadeného rozhodnutí bez dalšího neplyne, neboť P. bude moci zachovat možnost žalobce pobývat na jeho území. Žalobce je navíc zletilý, jeho sestra je v P. provdána a má tam rodinu, je tak zjevné, že rodinné vazby mezi nimi nejsou natolik úzké, že by znemožňovaly dočasný oddělený pobyt žalobce v zemi jeho původu, tak jako to ostatně i doposud bylo jeho zvykem.
27. Na základě těchto skutečností má soud za to, že správní orgány zcela správně zhodnotily, že žalobce nemá na území České republiky či jinde v Evropské unii intenzivní vazby, které by bránily jeho vyhoštění. Vzaly přitom v úvahu i délku pobytu žalobce na území České republiky, kdy k jeho integraci do české společnosti, popř. ztrátě kořenů v domovské zemi ani dojít nemohlo. Žalovaný prezentoval svůj názor, s nímž se soud plně ztotožňuje, že správní vyhoštění vždy představuje určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, avšak je nutné v každém jednotlivém případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na jeho vyhoštění a zájmem na ochraně jeho soukromého a rodinného života. Srovnatelně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 3. 2015, č. j. 4 Azs 4/2015-43, konstatoval, že „zákonným důvodem vylučujícím vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není jakýkoli zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, neboť ten nastává v důsledku

vydání takového rozhodnutí prakticky v každém případě, nýbrž pouze nepřiměřený zásah do života cizince.”

28. Nelze dát žalobci za pravdu, ani pokud vyjadřuje názor, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění je v podstatě stavěna na jediném kritériu, a to zdali se má cizinec kam vrátit. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zcela evidentní, že se při posuzování otázky přiměřenosti zabývaly celou škálou podmínek dle citované právní úpravy, a to nikoliv jen formálně. Proto nelze napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak se žalobce mylně domnívá.
29. Žalobce dále prezentoval názor, že žalovaný měl zohlednit při svém rozhodnutí délku vedeného řízení ve vztahu k přijatému opatření z důvodu, že žalobce se po celou dobu probíhajícího řízení zdržoval mimo území České republiky. Soud v této souvislosti uvádí, že do doby nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění nebyl žalobce omezen v možnosti pobývat na území České republiky, povinnost opustit území České republiky vznikla žalobci až právní mocí rozhodnutí. Skutečnost, že žalobce dobrovolně opustil území České republiky již dříve, je tak v tomto ohledu zcela irelevantní.
30. Dalším žalobním bodem žalobce shledával rozhodnutí nepřezkoumatelnými z důvodu nedostatečného zdůvodnění délky, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že není zřejmé, na jakém základě správní orgány vyměřily právě stanovenou délku správního vyhoštění. Správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jasně uvedl důvody, pro které bylo právě ke stanovení takové doby přistoupeno. Žalovaná se pak v napadeném rozhodnutí s odůvodněním správního orgánu I. stupně ztotožnila a shledala jej dostatečně individualizované. Stanovenou dobu považuje za odpovídající okolnostem případu, především pak zdůraznila, že se žalobce dopouštěl závažného protiprávního jednání, byť bylo jen jednorázové. K tomu může soud jen dodat, že žalobce pracoval nejen v České republice, ale i v P. bez jakéhokoliv pracovního povolení, přičemž v tom hodlal pokračovat po dobu platnosti jeho cestovního pasu, tj. v řádu mnoha měsíců. Soud tak nemá, co by správním orgánům v posouzení této otázky vytkl, neboť má za to, že byly posouzeny rozhodující okolnosti, a to závažnost protiprávního jednání a doba jeho trvání. Pokud žalobce v žalobě zdůrazňuje svou nulovou trestněprávní minulost, lze usuzovat, že v opačném případě by nepochybně byla doba zákazu vstupu stanovena delšího trvání. Třebaže je odůvodnění doby zákazu pobytu dosti kusé, základní úvahy správních orgánů jsou zřejmé a při zcela minimální délce doby vyhoštění je lze tolerovat. Žalobní bod je tudíž nedůvodný.
31. Plně srozumitelné a přezkoumatelné je podle soudu i odůvodnění počátku běhu doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie. Je přirozené, že tato doba měla počít běžet od okamžiku, kdy žalobce pozbyl oprávnění pobývat na území České republiky, neboť to je obvykle pro cizince usilujícího o co nejdelší pobyt v České republice a bránícího se vyhoštění všemi dostupnými právními prostředky nejvýhodnější. Nebylo by ani akceptovatelné, aby zákaz pobytu běžel dříve, než příslušné rozhodnutí nabude právní moci a vykonatelnosti, tj. aby si žalobce využitím opravných prostředků mohl úspěšně dobu zákazu zkrátit.
32. Poslední námitka žalobce směřovala vůči nedostatečné lhůtě poskytnuté k vycestování, která též nebyla dle názoru žalobce řádně odůvodněna. Zákon o pobytu cizinců v § 118 odst. 3 stanoví dobu k vycestování v rozmezí 7 až 60 dnů. Soud má za to, že odůvodnění

stanovené doby 15 dnů bylo dostatečné, když bylo uvedeno, že žalobce vlastní platný cestovní doklad a má finanční prostředky na vycestování a zároveň neuvedl žádné zvláštní okolnosti, které by mu ve vycestování bránily. Soud se plně ztotožňuje i se závěry žalované, že doba nemá sloužit k prodlužování pobytu vyhošťovaného cizince, ale jen k obstarání skutečně jen těch nejnútnejších úkonů potřebných k vycestování. Měl-li žalobce platný pas i potřebné prostředky, přičemž šlo o to jen si zajistit cestu na nedalekou Ukrajinu snadno dostupnou vlakem, autobusem i letecky (žádnou konkrétní překážku rychlého odjezdu žalobce neuvádí), byla doba 15 dnů nepochybně dostatečná k obstarání všech záležitostí spojených s vycestováním. Ostatně žalobce sám v žalobě tvrdí, že se v podstatě po celou dobu správního řízení zdržoval mimo území České republiky, což činí jeho argumentaci přinejmenším rozporuplnou, ne-li až účelovou. Soud tedy ani tuto námitku neshledal nedůvodnou.

33. Vzhledem k tomu, že žádný ze vznesených žalobních bodů neshledal soud důvodným a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá na náhradu nákladů řízení právo. Procesně úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto jí náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 8. listopadu 2019

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce

